

have en gavnlig Indflydelse, ligesom de mægtige Bestemmelser for de tidligere kongerigste Embedsmænd have vist deres gavnlige Indflydelse i en ikke ganske kort Arrække.

J. A. Hansen: Det Spørgsmaal, som væsentligst blev omtalt af den ærede sidste Daler, er ogsaa for mig af megen Betydning, og jeg deler hans Be'rægtning af samme. Jeg kan derfor ogsaa hovedsagelig henholde mig til flere af de Hovedgrunde, som han anførte til Forsvar for sit Forslag under Nr. 11 til § 12. For mig stiller det sig saaledes — jeg taler naturligvis kun om min egen personlige Overbevisning — som om det er Synd mod de lavere lønede Embedsmænd at affkaste Sædtil lægssystemet, og jeg lægger megen Vægt paa denne Lønningsmaade navnlig for disse sidste Embedsmænds Vedkommende. Jeg kan heller ingenlunde erkjende de Grunde for at være afgjørende, der saa udførlig og klart ere blevne udviklede mod Sædtil lægssystemet af den ærede Ordfører, men jeg skal ikke gjen tage, hvad der derimod er blevet sagt af den ærede foregaaende Daler. Jeg skal kun kortelig gjøre opmærksom paa, at Hensigten med at yde et Tillæg til Embedsmændenes faste Lønning i Forhold til de første Livsfo rnødenheders Pris netop virkelig er bleven opnaaet gennem Bestemmelsen om Sædtil læg. Den ærede Ordfører meente, at denne Hensigt ikke var bleven opnaaet, idet han gjorde gjældende, at Priserne paa de nævnte Fornødenheder kun i eet Aar have været saaledes, at der ikke blev givet noget Sædtil læg. Dette er nu vel ogsaa ganske rigtigt; men, naar man vil see paa de andre Aar, saa vil man finde, at Sædtil læget dog i dem har været for hvert Aar, og Hensigten var jo netop, at Lønnen skulde være i Forhold til Priserne. Foruden at der, som sagt, i et Aar ikke er givet noget Sædtil læg paa Grund af lavere Priser, er der et Aar, hvori det højeste Beløb, der blev givet i Sædtil læg, — jeg holder mig til de højeste Beløb, for ikke at tage alle de enkelte Sætter med, hvad der vilde blive for vidtløftigt — kun udgjorde 68 Rd., medens det i et Par af de øvrige Aar har beløbet sig til 324 Rd., saa at det altfaa

har varieret mellem det Aar og 324 Rd. Det har i et Aar, som anført, beløbet sig til 68 Rd., i et andet Aar til 200 Rd., atter i to andre Aar henholdsvis til 214 Rd. og 284 Rd. samt endelig i et Par Aar til 324 Rd. Ganske efter som Priserne paa de første Livsfo rnødenheder have været, har Lønnings tillæget altfaa været større eller mindre, og det var jo netop den Hensigt, hvori Systemet blev bragt til Anvendelse. Naar der i de Lønningslove, hvorved Sædtil lægssystemet er hjemlet, er sat en Termin, indenfor hvilken de skulle revideres, saa maa en saadan Bestemmelse ganske vist antages at være truffen ligesaavel med Hensyn til Forfærterne om Sædtil læg som med Hensyn til enhver af de øvrige Bestemmelser i de paagjældende Love. Det forekommer mig imidlertid, at den ærede Ordfører var nærved at fremstille Sagen saaledes, som om der nu kun kunde være Valget imellem enten at beholde Sædtil læg principet i den Stillelse, hvori vi allerede have det, eller at lade det aldeles bortfalde. Men imellem disse to Veie ligger der netop, hvad jeg anseer for at være den eneste rigtige Fremgangsmaade, den nemlig at lempe eller forandre det omtalte Princip efter de Erfaringer, som man i den forløbne Tid har gjort med Hensyn til dets Virkninger, saa at man beholder det med de Forandringer, som man finder hensigtsmæssige og bestræbte ved Erfaringen. For mig stiller Sagen sig nemlig saaledes — og den har allerede i flere Aar stillet sig saaledes for mig — at man i sin Tid har drevet Sædtil læg principet for vidt, videre, end Hensigten dermed burde have ført til. Egeoversfor Lønninger paa f. Ex. 2,000 Rd. eller derover vil det ikke sige stort, om Rugen eller Hveden koster nogle Daler mere eller mindre pr. Tønde, thi de Embedsmænd, der have en saa stor Lønning, ville ikke føle den dermed forbundne Værlen i Prisen paa de første Livsfo rnødenheder saa stærkt, at man derfor behøver at yde dem et Tillæg til deres Lønning. Gaar man derimod ned til de lavere Lønninger, hvoraf den væsentligste Deel netop gaar med til at skaffe sig de første Livsfo rnødenheder, saa faaer Sædtil lægssystemet sin rette Anvendelse, og da